Р Е Ш Е Н И Е
№ 42104

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова
ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9499** по описа за **2026** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, подадена от юрк. Д., срещу Решение от 09.06.2026 г., постановено по АНД № 3903/2026 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърден издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – „Моникрис Кар“ ЕООД, не взема участие в производството.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП на „Моникрис Кар“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв, а АПИ е осъдена да

заплати на дружеството разноски в размер на 800 евро.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 27.08.2023 г. в 15:36 ч., с устройство № 10191, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата /ЗП/, намиращо се на път А -6 км 60 + 705, е установено нарушение № 040E4CB3B9F12DA8E063031F160A95DB, на ППС влекач М. ТГА 01, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 18000, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 0, в [община]. За движение по път А -6 км 60 + 705, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа за ППС, частично не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП. За посоченото ППС има тол декларация за преминаването, но платената категория е по-малка от измерената. Въз основа на доказателствения запис е бил генериран процесният ел. фиш за налагане на имуществена санкция на „Моникрис Кар“ ЕООД в размер на 2 500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП. Независимо от налагането на административното наказание, на дружеството е указано, че дължи и заплащане на съответната такса по чл. 10б, ал. 5 ЗП, съобразно категорията на ползваното от него ППС в размер на 234.00 лв.

За да отмени ЕФ, районният съд е обусловил изводи, че към датата на извършване на процесното нарушение - 27.08.2023 г., законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Поради това административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана незаконосъобразно.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 167а, ал. 1 ЗДвП, АПИ осъществява контрол върху заплащането на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата чрез електронната система за събиране на пътни такси. Според ал. 3 на същата разпоредба електронната система документира установените нарушения по чл. 179, ал. 3-3в ЗДвП, като създава доклади с приложени статични изображения – снимков материал. В административнонаказателната преписка се съдържат такива снимки, както и доклад. По арг. от чл. 189е, ал. 8 ЗДвП докладът и приложеният към него снимков материал представляват доказателства за следните обстоятелства: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, както и данни, свързани с движението по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, данни за липса или наличие на декларирани тол данни и наличие или липса на заплащане на дължимите такси.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП (в редакция към момента на извършаване на нарушението, ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, се издава електронен фиш. Електронният фиш следва да съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Липсва изрична законова разпоредба, предвиждаща възможността да бъде съставен електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Поради това в случая е следвало да бъде

съставен АУАН, а впоследствие да бъде издадено НП, а не да се съставя електронен фиш.

Тъй като се касае за наказателно-административна дейност, не е възможно чрез разширително тълкуване на нормата на чл.189ж, ал.1 ЗДвП, да се приеме, че тя се отнася и до нарушенията по чл.179, ал.3б ЗДвП. Административнонаказателната отговорност на дружеството за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП е била неправилно ангажирана с издаване на електронен фиш при условията на чл.189ж ЗДвП в относимата редакция.

По отношение на санкцията следва да бъде съобразено и произнасянето на СЕС по дело С – 61 на СЕС, в следния смисъл: посоченото в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

В тази връзка АССГ споделя мнението, че решението по дело С-61/23 на СЕС не обуславя автоматично отмяна на ЕФ, а е дължима преценка на характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2500 лева. За да е възможна същата, нарушението следва да е описано в необходимата конкретика- да е посочен дължимият, но незаплатен размер на пътната такса или поне тол сегментът, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, другите характеристики на пътя, заложени като критерии за определяне на дължимата пътна такса в чл.10, ал.1, т.2 ЗП, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая тези обстоятелства липсват в ЕФ и приобщените от СРС на основание чл. 283 НПК писмени доказателства. При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2500 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

По тези правни съображения касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. Решението на въззивния съд е правилно и в частта за разноските. Съдът е правилно е приел, че претендираното адвокатско възнаграждение не е прекомерно. Присъденият размер на адвокатския хонорар е справедлив и обоснован и същевременно зачита сложността на делото, поради което не са налице основания да бъде намаляван.

При този изход на спора разноски на ответника за касационната инстанция не се дължат, тъй като такива не се претендирани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.06.2026 г., постановено по АНД № 3903/2026 г. на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.